

Guildenstern till Rosenkrantz i Kjell Espmarks pjäs 'Rosenkrantz mot Guildenstern':

Guildenstern: Inte alls.. Du är girig, griper efter det åtråvärda.. Jag är en lyssnare, som ödmjukt väntar på nådens ögonblick.

Rosenkrantz; det där är ett ytligt sätt att resonera. Det viktiga är inte vilken taktik man tillgriper för att nå det åtråvärda, det du kallar under. Det intressanta är att vi båda eftersträvar samma uppflammande insikt!

Guildenstern: Det är en kränkning för villkoren av varje irrationell kunskap. Du har inte fattat att det är en fråga om nåd. Du är för högmodig för det. Man kan inte ta sig in i den ogripbara världen med en ko-fot, det finns bara ett sätt: att vänta.. att ödmjukt lyssna och hoppas på att undret skall stiga ned i en.. Kanske med den lyssnande hållning som mystikerna ägde.. den plötsliga insikten stiger ned i vardagslivet värld, i det Hades som är vårt hem, i detta skymningsland lyser enstaka företeelser plötsligt till med en förklarad tydlighet, triviala ting strålar av en helt ny innebörd, falken slår ned på sitt byte. Kvinnan du talar med är plötsligt genomlyst av en inre släktskap med dig. Du är där, i närvaro du aldrig anat, och det är av nåd denna epifani flamar upp i ditt medvetande. Du kan aldrig sträcka dig efter den, bara vänta på den och hoppas.

Guildenstern: När någon ska till att dö, är du vips där.. som om du uppfattade den söta lik-lukten från mig långt innan jag ens drabbades av and-nöd.. Du glider undan frågan om din lystenhet inför de döende.. du e ta me fan sjuk!..

Rosenkrantz: Det där begriper du inte.. Du är alldeles för rationell! Här sitter vi i en döds-sal för att en döende kanske formulerar några förtätade ord strax före slutet.. Ord som sammanfattar ett helt liv, kanske reviderar en efterhängsen uppfattning!! Jag minns hur jag satt bredvid Ekelöf en av hans sista stunder när han plågades av sin utdragna halshuggning!.. Som han sa.. jag böjde mig fram, och lyckades uppfatta hans sista lekamliga önskan: ett grovt knäckebröd från Östermalmshallen!

De torra smulande orden sammanfattar ett exempellöst rikt liv, i dem orden finns HELA hans Sverige!, ett kargt höstligt landskap, med färgen hos en vindpinad rygg bruten lada!, med ett stycke lav till lås. Ett land, som är avståndens, tankspriddhetens, och självförnekelse!.. Men på samma gång var de förlorade seklen med. Ett enda överdådigt samtal, med lätt patinerade 1700-tals röster, om lyx, lugn och vällust under ett tak, högt som en gammal fransk järnvägsstation. Ekanden av seklers avsked, och genomdraget av röklingor, som då och då, låter skymta: barndom. Praktfulla dräkter, häftiga möten, mitt i den ohjälpliga ensamheten, låga ord om det som är, i det som icke är.. vardagliga ord, som skimrar hemlighetsfullt, som om de just användes för FÖRSTA gången.